

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.490 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 19 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. In december 2006 maakte verzoekster in Thailand kennis met een Belgische man.

1.2. Verzoekster kwam op 16 mei 2007 een eerste maal, met paspoort en visum, het Rijk binnen om haar Belgische vriend te bezoeken. Zij werd op 18 mei 2007 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 16 augustus 2007.

1.3. Verzoekster kwam op 16 november 2007 het Rijk opnieuw binnen, ditmaal met het oog op een huwelijk met haar Belgische vriend. Zij was hiertoe in het bezit van een paspoort met visum en werd op 19 november 2007 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die geldig was tot 14 februari 2008.

1.4. Aangezien het op 4 maart 2008 voorziene huwelijk geen doorgang kon vinden, daar er nog een onderzoek werd gevoerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, werd de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster in eerste instantie verlengd tot 7 april 2008 en vervolgens tot 7 mei 2008.

1.5. De ambtenaar van de burgerlijke stand stad Antwerpen, district Deurne, weigerde op 30 april 2008 toelating te verlenen voor het door verzoekster en haar Belgische partner geplande huwelijk, omdat hij van oordeel was dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners maar louter en alleen op het verwerven van een verblijfsvergunning.

1.6. Verzoekster leidde samen met haar Belgische partner op 30 mei 2008 een procedure in voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Deze procedure is nog hangende.

1.7. Op 18 september 2008 diende verzoekster, op basis van een duurzame en stabiele relatie met een Belgische man, een aanvraag in tot het verwerven van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 31 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 27 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 18/09/2008 (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: uit het advies van het parket van Antwerpen dd 24.10.2008 blijkt het volgende :

"Verblijfsstoestand van mevrouw : mevrouw wil zich in België vestigen en beschikt hiertoe tot voor kort enkel over de mogelijkheid van het huwelijk. Ze kwam naar België met een visum dat specifiek was afgeleverd met het oog op het voorgenomen huwelijk. Op 30.04.2008 weigerde de ambtenaar van de burge(r)lijke stand, district Deurne, het huwelijk tussen betrokkenen te voltrekken, na negatief advies van het parket te Antwerpen. Op 30.05.2008 hebben betrokkenen de ambtenaar van de burge(r)lijke stand voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg gedagvaard zoals in kortgeding teneinde de ambtenaar te doen verplichten het huwelijk toch te voltrekken. Deze procedure is thans nog hangende, vermits de zaak op de inleidingszitting naar de rol werd verzonden;

Wetsontduiking: hangende de rechtbankprocedure die het voltrekken van het huwelijk beoogt, hebben betrokkenen op 28.08.2008 bij de notaris een samenlevingscontract afgesloten en op 18/09/2008 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de ambtenaar van de burge(r)lijke stand, district Deurne. Deze verklaring mist elke geloofwaardigheid, aangezien betrokkenen enerzijds een procedure voeren voor de rechtbank teneinde in het huwelijk te kunnen treden en anderzijds gelijktijdig voor het statuut van wettelijke samenwoners opteren dat onverenigbaar is met de nagestreefde huwelijksvoltrekking. Bovendien moet ook bij de wettelijke samenwoning de intentie aanwezig zijn om een duurzame en stabiele relatie te onderhouden, zo men dit statuut wil invoeren om duurzaam verblijf in België te bekomen. Dezelfde argumenten die wijzen op een schijnhuwelijk kunnen aangehaald worden om aan te tonen dat aan de verklaring wettelijke samenwoning een schijnrelatie ten grondslag ligt die enkel gericht is op het verwerven van verblijfsrecht voor mevrouw, met name :

Snelle gang van zaken: kennismaking op 25.12.2006 in Thailand, waarna betrokkene 10 dagen samen doorbrengen. Op 16.05.2007 komt mevrouw 90 dagen naar België. Tijdens die periode beslissen ze om te trouwen. De volgende keer dat ze mekaar zien is om het huwelijk af te sluiten. Mevrouw komt daartoe in december 2007 terug naar België en heeft alle papieren

ondertussen al in orde gebracht. Op het moment van de kennismaking was mevrouw nog gehuwd met een Thaise man. Het huwelijk met de Thaise man had 24 jaar geduurd en ze heeft met hem 3 kinderen. De echtscheiding werd op 05.01.2007 definitief. Opvallend is dat de goederen en gronden bij de echtscheiding door onderlinge toestemming aan haar ex werden toebedeeld. Blijkbaar heeft mevrouw hals over kop de kans gegrepen die zich voordeed om naar België te kunnen komen. Het risico is reëel dat mevrouw alsnog terug contact zoekt met haar ex-man.

Gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: meneer weet weinig of niets over de familie van mevrouw. Hij weet niet dat zij vier broers heeft en kent niet de namen van haar vader en haar moeder. Ook mevrouw weet niet alles (bv dat meneer al eerder getrouwd was).

Gebrek aan afdoende kennis van een gemeenschappelijke taal: betrokkenen hebben duidelijk een taalprobleem. Meneer spreekt een klein beetje Thais. Mevrouw studeert nu een beetje Nederlands. Tussendoor gebruiken ze nog wat Engels. Het is moeilijk zich verstaanbaar te maken ten opzichte van mekaar.

Tegenstrijdige verklaringen: vb meneer weet niet of mevrouw haar 12-jarige dochter wil laten overkomen naar België, terwijl mevrouw beweert dat dit zeker het geval zal zijn en dat ze daar al met meneer over gesproken heeft.

Invloed en bemiddeling van derden: meneer werd er door zijn kennissenkring toe overhaald om met een Thaise te huwen. Hij ontmoette de mevrouw in de bar van een bedenkelijk allooi in Thailand die eigendom is van een vriend en waar mevrouw werkte als opdienster en er ook af en toe iets moest drinken met klanten. Hij was in Thailand samen met zijn collega (R) die zelf met een Thaise vrouw gehuwd is. Een nicht van mevrouw is in Willebroek gehuwd met een zekere (S.F.) die bindingen heeft met diverse onderzoeken naar mensenhandel en prostitutie. Als getuige wordt (S.N.) genoemd, de Thaise echtgenote van (P.D.C.), ook een kennis van meneer. (...)"

2. De rechtspleging.

Daar de nota met opmerkingen van verweerder niet werd ingediend binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/72 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dient deze nota, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid, van dezelfde wet ambtshalve uit de debatten geweerd te worden.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast

dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen, zodat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij betoogt dat de motieven op grond waarvan haar aanvraag werd geweigerd niet duidelijk blijken uit de bestreden beslissing. Er wordt in de bestreden beslissing immers verwezen naar een advies van de procureur des konings - advies dat in de bestreden beslissing in extenso wordt opgenomen - waarin wordt gesteld dat verzoekster zich schuldig maakt aan wetsonthouding en niet de intentie heeft om een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner. Tevens wordt gedetailleerd toegelicht op welke gronden tot deze conclusie gekomen wordt. Verzoekster stelt bijgevolg onterecht dat de motivering in feite te algemeen is. In de bestreden beslissing wordt daarnaast uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepaling die toelaat om, indien het recht op verblijf niet erkend wordt, te beslissen om de gevraagde verblijfskaart te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAAT, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan bovendien niet voorhouden de juridische en feitelijke gronden die de beslissing onderbouwen niet te kennen nu zij deze citeert en bekritiseert in haar verzoekschrift.

Waar verzoekster nog verwijst naar artikel 8 van het EVRM en stelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat er een afweging werd gemaakt tussen de belangen van de overheid en de ontwrichting van haar privéleven, moet worden gesteld dat uit de aangehaalde verdragsbepaling geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991.

3.1.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn en dat de stelling dat zij slechts een schijnrelatie onderhoudt met haar partner een loutere bewering is die een miskenning inhoudt van de dagelijkse realiteit van haar gezinsleven, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 40bis - bepaling waarvan verzoekster evenzeer, in een tweede middel, de schending aanvoert - iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om

een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voor zover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

Uit deze bepalingen vloeit voort dat indien een Thaise vrouw zich bij een Belgische man voegt met wie zij een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten, zij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien er sprake is van een bewezen duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt, wanneer beide partners ouder zijn dan eenentwintig jaar en op voorwaarde dat de Belgische man aantoont dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen zijn partner tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel en hij tevens een verzekering heeft die de ziektekosten van deze partner dekt.

Teneinde te bepalen of de relatie waarop een vreemdeling zich beroept een duurzaam karakter heeft, werden de criteria hiertoe, overeenkomstig artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op stringente wijze omschreven. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

In casu blijkt niet dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enig onderzoek voerde om te bepalen of verzoekster en haar partner voldoen aan de, in de hoger vermelde bepalingen, voorziene voorwaarden. In de bestreden beslissing wordt immers in wezen slechts gesteld dat een schijnsituatie wordt gecreëerd en dat verzoekster niet de intentie heeft om een duurzame en stabiele relatie met haar Belgische partner te onderhouden.

Ter onderbouwing van zijn stelling motiveert de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat de verklaring van wettelijke samenwoning die werd afgelegd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand elke geloofwaardigheid mist omdat verzoekster en haar partner tevens een procedure voeren voor de rechtbank van eerste aanleg teneinde in het huwelijk te kunnen treden. Er kan evenwel niet ingezien worden hoe het gegeven dat verzoekster en haar partner in het huwelijk wensen te treden en hiertoe bereid zijn een juridische procedure op te starten in strijd zou zijn met het gegeven dat zij in afwachting van een rechterlijke uitspraak genoeg nemen met een wettelijk samenwonen.

In tweede instantie wijst de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op het feit dat verzoekster en haar partner snel beslisten om te huwen. De Raad dient op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar partner pas beslisten om te huwen nadat zij elkaar reeds enkele maanden kenden en nadat zij elkaar wederzijds bezochten, zodat het aangevoerde motief geen steun vindt in het administratief dossier. Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing genomen werd nadat verzoekster om de afgifte van een verblijfskaart verzocht op basis van een duurzame en stabiele relatie en dat de wetgever zelf - om te voorkomen dat te prille of gefingeerde relaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot een verblijfsrecht - uitdrukkelijk een termijnvereiste heeft gesteld waaruit blijkt dat het bestuur enkel stabiele en duurzame relaties die reeds één jaar duren in aanmerking moet nemen. Er zijn evenwel geen elementen beschikbaar waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onderzocht heeft of verzoekster en haar partner reeds ten minste één jaar een duurzame en stabiele relatie hebben. Het komt de Raad ook niet toe, in het kader van een annulatieprocedure, dit onderzoek in de plaats van het bevoegde bestuur door te voeren.

Het tevens in de bestreden beslissing aangebrachte standpunt dat *“het risico (...) reëel (is) dat mevrouw alsnog terug contact zoekt met haar ex-man”*, is niet op een redelijke wijze onderbouwd. Het feit dat verzoekster bij de echtscheiding geen aanspraak maakte op goederen of gronden in Thailand - gegeven waarvan de Raad dient te vermoeden dat het aangevoerd werd ter ondersteuning van het geformuleerde standpunt - is immers begrijpelijk nu verzoekster er voor opteerde niet langer in Thailand te verblijven en haar Belgische partner te vervoegen en laat niet toe enige vorm van wetsontduiking vast te stellen. Uit het dossier blijkt trouwens dat verzoekster reeds jaren feitelijk gescheiden leefde van de man met wie zij

in Thailand gehuwd was en dat het de Belgische partner van verzoekster was die er bij verzoekster op aandrang om van haar Thaise echtgenoot te scheiden.

De stelling dat verzoekster en haar partner *“tegenstrijdige verklaringen”* aflegden over de vraag of de jongste dochter het gezin in België zou komen vervoegen is in strijd met de stukken van het administratief dossier. Verzoekster verklaarde tijdens een interview op 14 januari 2008 dat zij haar jongste kind naar België wenste te laten komen en dat dit voor haar Belgische partner geen probleem was. De Belgische partner stelde tijdens het interview op 14 januari 2008 dat over de komst van de drie kinderen van verzoekster nog niet gepraat werd, dat de meerderjarige kinderen hun eigen leven hadden, maar dat de jongste dochter (P.) wel kon komen. Uit deze verklaringen blijkt dat, hoewel hieromtrent nog geen praktische afspraken werden gemaakt, de partner van verzoekster geen probleem had met de komst van de jongste dochter van verzoekster. Toen de partner van verzoekster een tweede maal gehoord werd, op 24 april 2008, verklaarde hij bovendien uitdrukkelijk: *“Indien mogelijk zullen wij na het huwelijk (P.) naar België laten overkomen. Dit is mijn wens, en de wens van mijn toekomstige vrouw.”*

Ook de stelling dat de partner van verzoekster er door derden werd toe overgehaald *“om met een Thaise te huwen”* vindt geen steun in het dossier. De partner van verzoekster verklaarde immers verzoekster ontmoet te hebben in een bar. Hij lichtte tevens toe dat hij verzoekster aanbood iets op zijn kosten te drinken en dat hij een gesprek met haar aanknoopte. Uit het gegeven dat de Belgische partner van verzoekster vervolgens, om de communicatie te vergemakkelijken, een beroep deed op een vriend die Thais spreekt om te tolken kan niet afgeleid worden dat er bemiddeld werd of dat hij overgehaald werd om te huwen.

Het is de Raad voorts niet duidelijk hoe uit het feit dat een ver familielid gehuwd is met een Belg naar wie een onderzoek loopt enige aanwijzing zou kunnen afgeleid worden dat verzoekster en haar partner een schijnrelatie hebben. Eenzelfde opmerking dient gemaakt te worden wat betreft de stelling dat verzoekster in het kader van haar geplande huwelijk een Thaise vrouw, die gehuwd is met een vriend van haar partner, als getuige aanduidde.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster Thais en een beetje Nederlands spreekt, dat haar partner Nederlands en een beetje Thais spreekt en zij zich beiden verder behelpen in het Engels. Verzoekster en haar partner leven, ondanks het ontbreken van een gemeenschappelijke taal die zij beiden perfect beheersen, reeds sedert december 2007 als een koppel samen. Het ontbreken van een gemeenschappelijke taal blijkt dus geenszins onoverkomelijk te zijn en laat in casu opnieuw niet toe vast te stellen dat er sprake is van wetsonthulling of een gefingeerde situatie.

Het is voorts kennelijk onredelijk om in casu louter op basis van het feit dat verzoekster en haar partner niet volledig op de hoogte zijn van de samenstelling van elkaars familie - zeker wanneer vastgesteld kan worden dat beide partners goed op de hoogte zijn van de situatie van een aantal naaste familieleden - te besluiten dat er sprake is van een schijnrelatie.

Er dient derhalve, gelet op de duidelijke wetsbepalingen, eerst en vooral te worden vastgesteld dat de wetgever zelf de objectieve normen heeft vooropgesteld waaraan een aanvraag tot verblijf op basis van een duurzame en stabiele relatie met een Belgisch onderdaan dient getoetst te worden. De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Daarnaast heeft de wetgever - door initieel slechts een voorlopig verblijfsrecht toe te staan - voorzien in een systeem dat het bestuur toelaat om alsnog sanctionerend te kunnen optreden indien een relatie pas achteraf niet duurzaam of stabiel blijkt te zijn en eventueel een gefingeerd karakter heeft. Het verblijfsrecht dat gebaseerd is op een stabiele en duurzame relatie kan

immers in een aantal, in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet omschreven, eenvoudig vaststelbare situaties, tijdens de eerste twee jaar van het verblijf beëindigd worden. Het verblijf kan zelfs in de loop van het derde jaar van het verblijf nog beëindigd worden indien er naast de in de wet vastgelegde omstandigheden elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. De wetgever heeft er dus voor geopteerd een systeem te voorzien dat toelaat zowel preventief als a posteriori op te treden tegen misbruiken, zonder evenwel toe te laten dat - op basis van een louter vermoeden omtrent de ware intenties van de partners en veronderstellingen inzake de toekomstige evolutie van een relatie - een verblijf te voorbarig zou geweigerd worden. Behoudens wat bepaald is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet besloten worden dat op andere gronden dan het niet vervullen van de door de wetgever in artikel 40bis van deze wet gestelde voorwaarden een verblijf op basis van een duurzame relatie kan geweigerd worden. Daarnaast moet hoe dan ook worden vastgesteld dat het in casu kennelijk onredelijk is om op basis van de beschikbare feiten te stellen dat er elementen zijn waaruit kan afgeleid worden dat het niet de intentie zou zijn van verzoekster om met haar partner een duurzame en stabiele relatie te onderhouden.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Het middel is gegrond.

3.2. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 31 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.